

wäga pikkad koiwad (säädred); sest kui meie wälja jalutama lähäme, pean mina ikka jooksema tema kõrwas. Kui kaua inimene seda wiisi wälja wdib kannatada!"

Üks noor pääwawaras oli ühest saioputkast palju toiduwara warastanud. Seda oli kätte saadud ja toodi kohtu ette. Kohtunik küsis ta käest, mis jauks ta niipalju warastanud on? Kelm wastas: „Ma andsin seda oma felttimehele, kes minule kümme käsku päha pidi õpetama.“ — „Aga seitsmes käsk ütleb ometi: „sina ei pea mitte warastama!“ wastas kohtunik. „Ja, isand kohtunik,“ kostis kelm, „nii kaugele pole ma weel õppimisega saanud!“

„Teie olete kurati lapsed!“ ütles üks õpetaja kantšli päält oma kogudusele — ja pärast sell'samal õhtul, pidas ta seitsmasti jutlust ja ütles: „Lapsed kuulge oma wanemate sõna!“

Kord sõitis üks suurtsugu isand ühest külast läbi ja nägi sääl palju lapsi, kes kdid paljaste jalgega oliwad. Ta küsis ühe tee ääres seisawa mehe käest; „Kust see tuleb, et siin kohaš nii palju lapsi paljaste jalgega ümberjooksewad!“ — „Kuulik isand,“ wastas mees, „nenda tulewad n'ad meie juures kdid ilmale.“

Keegi oli kohtusse kaebanud, et teine olla teda pekšnud, ja annud ka tunnišmehe ülesse, kes seda päält näinud. Kui sellelt küsiti, kas see tõsi olla, ja mikspärast teine seda teinud, wastas ta: „Peeter sõimas Hanssu häbemataks kelmiks, mis pääle see temale hää kere täie andis. Aga kas Peeter ka tõeste walu sai, ei wõi ma dieti dõlda, sest et sell' ael parajate nina nuuskasin.“

Kohtunik: Mis asjast wdite Teie tõeks teha, et see Teie ninarätik on?

Kaebaja: Wärwist, m'ul on palju seda karwalisi.